

## A személy metafizikai fejlődése

Article URL

[www.asztrologia.ro/](http://www.asztrologia.ro/)

Author

Dénes Mária

Published: April 19, 2019, 9:43 am

Az itt ká¶vetkezÅµ tanulmÅny tÅ¶bb tÅ¶ma megtÅrgyalÅsÅn keresztÅ¶ halad azon cÅ¶lja felÅ¶, hogy kÅ¶rvonalazza a szemÅ¶lyes fejlÅ¶dÅ¶s lehetÅ¶usÅ¶geit. A fejlÅ¶dÅ¶s- Å¶gy Å¶ltalÅ¶ban- egy olyan folyamatot jelent, amelynek sorÅ¶n valami vagy valaki egysÅ¶gesebbÅ¶, lÅ¶nyegi tulajdonsÅ¶gaiban kibontakozottabbÅ¶; vÅ¶lik. Ez a meghatÅ¶rozÅ¶s, termÅ¶szetesen, nem a teljessÅ¶g igÅ¶nyÅ¶vel lÅ¶p fel, csupÅ¶n Å¶z lazÅ¶nÅ¶ megjelenÅ¶li a fejlÅ¶dÅ¶s mibenlÅ¶tÅ¶t. CÅ¶-mÅ¶nkben mÅ¶g szerepelnek a Å¶szemÅ¶lyÅ¶ Å¶s a Å¶z metafizikaiÅ¶ szavak, ezekrÅ¶ul is szÅ¶mot adok rÅ¶viden. A szemÅ¶ly maga az ember, aki mindennapi Å¶letÅ¶t Å¶li, aki sorsÅ¶t alakÅ¶-tja Å¶gy vagy Å¶gy, aki tervez, gondolkodik, Å¶rez, lÅ¶t, beszÅ¶l, mozog, cselekszik Å¶s aki rendelkezik egy fajta tudatossÅ¶ggal az egÅ¶szet illetÅ¶en. De mi az, hogy Å¶z metafizikaiÅ¶ fejlÅ¶dÅ¶s? MiÅ¶rt kell ellÅ¶ttni a fejlÅ¶dÅ¶st ezzel a jelzÅ¶vel? MiÅ¶rt nem elÅ¶g a szemÅ¶lyes fejlÅ¶dÅ¶s fogalma? A vÅ¶lasz a kÅ¶vetkezÅ¶. Az ember biolÅ¶giai, lÅ¶lektani, tÅ¶rsadalmi Å¶rtelemben fejlÅ¶dik Å¶s ez egy olyan kÅ¶zvetlenÅ¶l megfigyelhetÅ¶ tÅ¶ny(folyamat), amelyet nem kell kÅ¶lÅ¶nÅ¶sebben magyará¶zni. SzÅ¶letÅ¶sÅ¶tÅ¶ul kezdve a gyermekkoron Å¶t, egÅ¶szen felnÅ¶tt korig fejlÅ¶dik az ember, biolÅ¶giailag, lÅ¶lektanilag, szociolÅ¶giailag, Å¶gy is mondhatjuk, hogy testileg, lelkileg, szellemileg. A fejlÅ¶dÅ¶s felnÅ¶tt korÅ¶ban sem Å¶ll meg, termÅ¶szetesen akkor, ha az illetÅ¶ szemÅ¶ly erre figyel. Å¶os pontosan itt van a kulcs, ebben a szÅ¶fordulatban, az Å¶zre figyelÅ¶ kifejezÅ¶sben. TÅ¶bbek kÅ¶zÅ¶tt a szÅ¶ndÅ¶kossÅ¶g, a tudatossÅ¶g az, amely megkÅ¶lÅ¶nbÅ¶zteti a metafizikai fejlÅ¶dÅ¶st azoktÅ¶l a fejlÅ¶dÅ¶si folyamatoktÅ¶l, amelyek Å¶zspontÅ¶nÅ¶ valÅ¶sulnak meg. Persze, ez a megÅ¶llapÅ¶tÅ¶s finomÅ¶-tÅ¶sra szorul. A szÅ¶ndÅ¶kossÅ¶g, a tudatossÅ¶g mÅ¶g nem teljes kritÅ¶rium a metafizikai fejlÅ¶dÅ¶snek. Sok cÅ¶lja lehet az embernek, amelyekhez tudatosan fordul oda Å¶s amelyek nem spontÅ¶n mÅ¶don vÅ¶gbemenÅ¶ fejlÅ¶dÅ¶si folyamatot tÅ¶teleznek fel, vagyis amelyek cÅ¶ltudatos erÅ¶feszÅ¶tÅ¶seket tesznek szÅ¶ksÅ¶gessÅ¶. Å¶os mÅ¶g sem minÅ¶sÅ¶-thetÅ¶k metafizikai fejlÅ¶dÅ¶snek ezek a folyamatok. LegalÅ¶bbis nem feltÅ¶tlenÅ¶l. Valaki elvÅ¶gez egy (vagy tÅ¶bb) egyetemet, kÅ¶pezi magÅ¶t, hogy karrierjÅ¶t, egzisztenciÅ¶jÅ¶t- Å¶gymond- biztosÅ¶-t. Å¶stja sok tudatossÅ¶got, kÅ¶pzÅ¶st, kitartÅ¶st, kÅ¶vetkezetessÅ¶get kÅ¶vetel meg, olyan Å¶rtelemben, hogy a felsoroltak kÅ¶pezik sikerÅ¶nek paramÅ¶tereit. De az Å¶t egyÅ¶ltalÅ¶n nem biztos, hogy egyben metafizikai fejlÅ¶dÅ¶st is jelent. Akkor mi lenne a megkÅ¶lÅ¶nbÅ¶ztetÅ¶ kritÅ¶rium? EgyÅ¶ltalÅ¶n: mire valÅ¶ a metafizikai fejlÅ¶dÅ¶s, miÅ¶rt kell (ha kell) ilyen folyamat legyen az ember Å¶letÅ¶ben, miÅ¶rt kell errÅ¶ul beszÅ¶lni? E kÅ¶rdÅ¶sek megvÅ¶laszolásÅ¶hoz szÅ¶ksÅ¶g lesz az Å¶zegÅ¶szÅ¶, az Å¶zegysÅ¶gÅ¶ fogalmÅ¶ra. Az, hogy a metafizikai fejlÅ¶dÅ¶s nem azonos a biolÅ¶giai, pszicholÅ¶giai, szociolÅ¶giai Å¶rtelemben vett fejlÅ¶dÅ¶ssal az bÅ¶rki szÅ¶mÅ¶ra kÅ¶nnnyebben Å¶rthetÅ¶, azonban az, hogy a metafizikai fejlÅ¶dÅ¶s nem azonos a szellemi fejlÅ¶dÅ¶ssal sem, megkÅ¶vÅ¶n egy kis magyará¶zatot. Å¶spedig: valaki tehet szert szellemi tudÅ¶sra, fÅ¶leg a szellemi



abban az értelemben, hogy egyik másként elűsegit a másik másként dőlt, má-g vágó az összes elem együttes másként dőlt se egy összeszerendezett egésze egyéves sugárhoz ki az egyszerű, kázzvetlen, örthetű, tapasztalható állapotokat, folyamatokat, megnyilvánulásokat, ézmégetteséket.

Ha megfigyeljük, láthatjuk, hogy az emberi térékvések nagy része arra irányul, hogy az életet ézboldogabbá, biztonságosabbá tegye, hogy eltüntesse a kialakult nem-kívánatos állapotokat (betegség, bonyodalmak) és ezek helyébe ártalmatlan, élvezetes, biztonságos állapotokat tegyen, valamint, hogy megismerve az ilyen állapotokhoz vezető éz algoritmusokat kontrollálja, hosszán távon fenntartsa ezen állapotokat. Metafizikailag fogalmazva, az ember egy éz ártalmatlan kőszátságot akar (tudattalanul, éz ártalmatlan sené) láttrehozni, olyan tudást, olyan állapotokat, olyan folyamatokat, amelyeket éz ártalmatlan éni ártalmatlan é (fággetlenül attá, hogy éz objektá-ve van-e szájmunkra ártalmatlan vagy nincs). Ami miatt a térékvés megbukik és ami miatt a boldogság helyett mág nagyobb boldogtalanság támad, a tisztaság, a rend helyett mág nagyobb bonyodalom, az ésszhang helyett mág idegtáppabb zajongás, az nem más, mint az ember örökétlensége az egésze, az egésze iránynt. Meg akar oldani egy problémát, de nem látja a probléma helyét az egészben, el akar öni egy cőt, de észébe sem jut, hogy a cőt elöré se mit hoz mág magával, hogyan örinti továbbá öletét, embertársait, kázzvetlen világát, személye egészet. Az egésze iránynt valé örökétlensége egyszersmind egy sajátos kázzvetzetlenséggel is együtt jár. Az ember kijelöli problémát és anélkül, hogy tárt látna a probléma szabta kereteken, pontosan azt fedi el, ahová örekezni szeretne: az egészehez, az egészebe. Vagy gyakran ögy öri, hogy a probléma objektá-ve bukkan fel szájmára, tehát fággetlenül szándákait, tudatosságát, példül azört, mert ilyen vagy olyan társadalmi helyzet. E távközpöt kázzvetkezé nyen ugyanaz (mint az érűszakosan izolált problémák esetében): az ember pontosan az egésze ellenében cselekszik (mág nagyobb zavart, bizonytalanságot, bonyodalmat idéz el).

Az ember hajlamos ésszetéveszteni a problémák já megfogalmazását a problémák tárt kiragadásával. Egy-egy problémának (cönak), hajlamos olyan rangot adni, mintha ez határozná meg az egészet. Pedig, a ézdologá pontosan fordá-tva van: az egésze az, amelyben egy-egy probléma meghatározt kaphat. Az egésze iránynti örökétlenséggel nem csak a kázzvetzetlensége jár együtt, hanem a távközpötek miatti zaklatottság. Az ember ezt vagy azt látja boldogsága kulcsának és ha sikerül megragadnia, kiderül, hogy nincs is olyan jár, nincs is olyan ajtá. Elbizonytalanodik, elcságged ilyenkor emberünk. Valájban, lány legbensűbb igé nyen szerint nem is boldog akart lenni, - csak ű ezt nem tudta, nem ismerte fel -, hanem egészes, egészeséges (amely állapotnak az ártalmatlan, a boldogság éz csaká velejárá, nem pedig éz izoláltá cöt).

A metafizikai fejlődés olyan tudatos gyakorlatot, folyamatot jelent, amelynek során a személy lányót (és egyben sorsát, öletrendjét) az egésze valé tekintettel, az egésze figyelembevételével alaká-tja, mágpedig ögy, hogy minöl tisztább ésszhangot valé sá-tson meg. Láthatá, hogy a metafizikai fejlődés metafizikai tudást feltételez, ugyanakkor azt, hogy az ember jár eleve az egészeből (egységből) induljon ki (mintha a cöt máj elűbb lenne elört, mint ahogy a éz cötívásá azt cötiba veszi). Ez azonban nem ellentmondásos. Az egésze valé nyitottság, az egésze glátás, az egésze ben valé gondolkás és az ennek megfelelő gyakorlat feltétele a metafizikai fejlődésnek. Az egészeből, az egészeből indulunk ki, de van mág báven feladat, teendű. Pontosan ez az egésze szellemé és az, amit integrálni kell személyünkbe, mint megvalé-tott, integrált, ölä tudást. Ugyanakkor ez a tudás az, amellyel továbbá megvalé-tásokat teszünk, továbbá realizálunk. Az ember, a személy metafizikai stá-tusa nem csak abban áll, hogy szubjektívá sá ltal megtapasztalja a valé ságot, hanem abban is, hogy imagináciá sá ltal továbbá valé sá-tja a valé ságot, továbbá folytatja az egésze get. Ezen gondolatok kázzvetlenében máj sokkal örthetűbb, hogy mit jelent a metafizikai fejlődés, a személy metafizikai fejlődése. Az emberben aktá-van

jelen van egy körpzetekből, tapasztalatokból, hitekből, valólekedésekből álló szövevény, amely meghatározza, hogy miként viselkedjen az illető személyn mindennapjai során. Ezt a szövevényt paradigmának is nevezik. Az ember valószínűleg (létezéshez, világhoz, önmagához) való viszonyulásait, hozzáállásait irányítja ezen. A paradigma kialakulásának vannak személyn komponentjei és vannak kulturális, társadalmi determinációi. A lényeg az, hogy az ember úgy járja a valószínűségeket, amint azt a paradigma éjsugallja. És úgy is cselekszik, ahogy megfelel a paradigmájának. Mi tehát, olyan körteket, cölöket kávet, amelyek a paradigma szerint körteket, kávetendő cölök. Ezzel nincs is semmi baj, egészen odáig, amíg a személyn öppen a paradigmája miatt szakad el az egésztől. A paradigma jó segítőget nyújt a világban való tájékozódásban addig, amíg nem merül fel az a probléma, hogy a ézfát nem látjuk az erőt. A paradigma számára az ember számára, mert ez nélkülül vöggköpp elvesz-tenő tájékozódásait. De csak ézmanká, amely odáig segítő ézelsántikálni, ahol és amikor vögre fel kell ismerje: a paradigmát meg kell haladnia. Ez a paradigma-meghaladás egyben a metafizikai fejlődés kezdete, az egésze való felfigyelés mozzanata. Egy hosszú első lépése. Mőg számos feladat, teendő vár az emberre, de már egy sokkal másabb (emelkedettebb, egyetemesebb) tudatossággal foghat ezekhez hozzá. A klinikai körtelemben vett egészesőg, a párkapcsolat, a hívás, a tanulmányok, az alkotás, a társadalmi kapcsolatok stb., mind a személyn ölet egészenek állszetevői és itt az a fontos, hogy megörtsük, hogy a soroltak egy egészenben vannak jelen, egy egészenben nyilvánulnak meg. Fontos az is, hogy ezek a konkrét öletterletek a személyn öletben, vagyis az egészen fontos (nőlkázhethetlen) szerepet, funkciót töltenek be, ha elhanyagolunk egy feladatot, az azzal egyenörtekká (hatásban nőzve), hogy más szempontokat ragadunk ki, vagyis megbontjuk az egészet (az egészesőget). Erre azör volt fontos körni, mert vannak olyan szellemi irányzatok is, amelyek egyes öletterletek fontosságait, példul a családállításot, nem csak hogy alábecsülik, hanem egyenesen elhanyagolhatónak völik (és hirdetik, ami az aggasztóbb). De ugyanőgy lehetne beszölni olyan tanokról, amelyek mesterei a bökööt, a nem ártás elvöt hirdetik (főggetlenül attól, hogy bennük esetleg tölteng a hatalmi ambíció, amely nem öppen a éz nem ártani akarásról. és a felhőtlen bököessögről há-res), miközben lelkes tanítványait tököltesen leszerelik harciasságguk tekintetben (feltöve, ha volt olyan nekik egyáltalán). Pedig a harc is benne van az egészenben, persze a maga helyön és mádján. Egy azonban biztos: a harcot sem lehet kivenni az egészből, s aki megkásóreli, csak az egésze megbontása ártán teheti meg (degradáció, dezintegráció). Mőg lehetne ilyen és ehhez hasonló tanokat felhozni példakörnt, amelyekben az a kázzás, hogy valamit kihagynak az egészből, az egészből és bárgarantálnak bizonyos szellemi fejlődést, magára az egésze (az egészesőg) megvalósítására nem köpesek. Az egésze kapcsán azör emlegetem állandóan az egészesőget is, mert az, amit mi káznapi körtelemben egészesőgnek nevezünk, szorosán állszefőgg a metafizikai körtelemben vett egésze. Az első példánál maradván, ha mellőzi a harcot egy olyan egyön, akinek márpedig teendői lennek a harcállítás terön, valójában nem tesz egyebet, mint folyamatosan elfolytja a harci impulzusait, amelyeknek neurofiziológiai áttevősei, megfelelősei vannak. Erről a szintről pedig már tudományosan bizonyított öny a betegsögek etiológija (etio-patogenezise). Ha nincs metafizikai egészetudat (ami egyben tudás is), akkor nincs megfelelő hozzáállás a feladatokhoz és az egészesőg kánnnyen megbomolhat. Ilyen egyszerű az, amit a betegsögek szellemi okának nevezünk. Nem egészes létfelfogás: nem egészes hozzáállás: zavar, bonyodalom, betegsög. Kárlábelül ez az ézöt, amely a szellemi öktől a testi kávetkezésonyig vezet. Az egészesőg nem jelenti azt, hogy minden ember minden öletterlettel behátán kell foglalkozzon. Az egészesőg a személyn öletfeladatokhoz való hozzáállásra vonatkozik, nem pedig az állszes öletterlet ézaktá-vé. jelenötöre egy személyn öletben. Az a tudás, amely rösszletesen, pontosan és egészesen fel tudja

Érkepezni egy személy életfeladatainak körét, nem más, mint az egyes asztrológusok által is gyakran félreértett asztrológia. Egy északi tudás ez, amely értelmes egészbe foglalja az ember életleiteit. A szívet (személyes) horoszkóp a személyre vonatkozó feladat-struktúrát mutatja meg számára. Innen már csak a jó (megfelelő) értelmezés kell ahhoz, hogy valaki tisztán láthasson feladatait, teendőit körében. Ha ez is meg van, akkor már csak a konkrét gyakorlat kell. Ez olyasvalami, amit csakis a személy tehet meg. A fontos az, hogy megtegye. A asztrológiában elkövetett hibák abból fakadnak, hogy egyes asztrológusok (még azok is!), azt hiszik, hogy az elsődleges cél bizonyos hatások feltérképezése (bolygóhatások, például), vagy, ami még rosszabb, bizonyos események bekövetkezésének vagy be nem következésének a megállapítása (jelzés). Több (messze több) bolygóhatásokon az bekövetkezés vagy be nem következése eseményeken az asztrológia igazi célja, hogy a szívet horoszkóp értelmezése által rámutasson a személyes feladatokra (valamint azokra a rejtett, belső okokra, ami miatt az illető személy félreérti, kerélteti feladatait). A metafizikai tudásról leválasztott asztrológia sem vezet kézelebb az egészhez. A metafizikai tudás tud a személyről, a személyes kálánbségekről, valamint az egyetemességéről, vagyis az egészről, az egyetemes az a személyes létet egészleges mibenlétéről, ézholisztikus alapjellegéről. A metafizikai tudás arról is tud, hogy a metafizikai (egységelv) fejlődés nem csak lehetőségek, hanem szükségesek is a személy számára. Ez ellentmondani látszik a logika törvényeinek, ugyanis a (modális) logika úgy határozza meg a szükségeseket, hogy ézaz, aminek a tagadása lehetetlen, a lehetőségek pedig úgy, ézaz, ami nem szükséges, hogy nem lehetséges. Tehát, a szükségeseket az a lehetőségek egymás segítésével határozza meg a logika az e két egy szívet rendszert képez. Azonban az, hogy a személy metafizikai (egységelv) fejlődése egyszerre lehetőségek az szükségesek, úgy kell érteni, hogy bár nyitva áll a személy számára a fejlődés lehetősége, nem biztos, hogy a személy fel is használja ezt a lehetőséget. A szükségesek pedig arra vonatkozik, hogy bár elmulaszthatja a személy a fejlődést, de úgy nem is jut el egészes állapotokig, folyamatokig. A metafizikai fejlődés tudatos odafordulást igényel, nimeret, személyes feladatnimeret az a feladatok konkrét felvállalását, az azoknak való eleget-telt. Elmulasztani lehet ugyan, de akkor indokolatlan éznagy beteljesésre vágni, mint ahogyan félreértés az is, hogy a boldogságot más módszerekkel csikarja ki valaki. Az egészre való nyitottság az első lépés a személyes fejlődés útján. A második az, hogy legyen egy konkrétabb gyakorlati útmutatás. Ezt teszi lehetővé a szívet horoszkóp értelmezése. A harmadik lépés a teendők megtervezése az megvalósítására. Ez utóbbi kimondottan a személy feladata, szabadsága, lehetősége az észkesek. Ahhoz, hogy az ember egészbe kerülhessen, vagyis, hogy igazi fejlődést valósítson meg, alaposan ismerni kell a személyes életfeladatokat. Amikor ez megvan tervet kell készíteni (élettervet) az a tervnek megfelelően meg kell tenni a konkrét lépéseket. Bár sokan állítják magukról, hogy nekik teljesen tisztában vannak feladataikkal, a metafizikai (az asztrológiai) tapasztalat egyáltalán nem ezt igazolja, inkább az ellenkezőjét. Az a tény, hogy valaki jól ismeri egy adott tevékenység-térlettel kapcsolatosan a járható feladatokat, egyáltalán nem jelenti azt, hogy ismeri a személyes életfeladatait. Ugyanis nem csak az a baj, hogy az ember valamely paradigmába ragad (amelyekről volt szó korábban), hanem az is, hogy az illető ember eltér eredeti, személyes feladatkörétől. Úgy léte nagy részben tulajdonképpen saját maga ellen dolgozik, még akkor is, ha tervreklámit látszólagos sikerek, eredmények koronázzák meg. Ugyanez a helyzet az nimerettel. Sokan állítják, ézhogy ugyan már, hagyják át az nimerettel, nagyon jól az pontosan ismeri saját magát, nincs szükséges ezt illető információkra. Igen. Ismeri, esetleg személyisége felső-nesebb rétegeit, azokat, amelyek kézelebb állnak mindennapi tudatosságához az paradigmájához.

Passzol is számára minden olyan visszajelzés, amely egybehangzik felszárnes Ányszeretével, a probléma csak ott kezdődik el, amikor olyan visszajelzéssel szembesül mindennapjai során, ami már eltör attól, ahogyan Áu addig magát ismerte. Ilyenkor kÁnnyen kiderülhet(ne), hogy esetleg pontosan az ellentéte az igaz annak, ahogyan Áu magát addig ismerte. De ážkitartás is tud lenni az ember, nehogy kiderüljÁn, hogy Ányszereti (vagy egyé) szinten távedett. Ilyenkor kezdődik el a magyarázkodás, az Ánigazolás, nem egy esetben a háboróskodás (ami nem távesztendÁu Ássze a harccal). A metafizikai fejlődés olyan lehetősége az embernek, amely, mint már Ártam szákszerés is. Lehetetlen egységben maradni Ágy, hogy kÁzben az ember nem fejlődik, vagyis szellemi Ártelemben véve nem mozog, nem vÁltozik. EzÁrt szákszerés a metafizikai fejlődés. Ez annyit jelent, hogy az ember megismeri, megfogalmazza személyes Áletfeladatait, tudva azt, hogy ezek az igazi kulcsok az egység megvalósításához. Egy-egy feladat, további, más, a már megszokott Ártelemben használt fejlődési folyamatot is szákszerés tesz, Ágy a személy fejlődik tudásban, tapasztalatban is. EllenkezÁu esetben az ember ážle marad az egységgrÁul, még abban az extrém vÁgletben is, ha netÁn egységelvÁen fogta fel az Áletet, a vilÁgot, de személyes Áletfeladatait elhanyagolta. Bár megtette az elsÁu lÁpÁst, de meg is ragadt azon a szinten. A teljes fejlődési folyamat ugyanis három fÁu lÁpÁsbÁul Áll. A metafizikai szemlélet (egység tudat, egység létés), a személyes feladat ismeret (száletési horoszkóp) Ás a konkrét terv, a konkrét lÁpÁsokkal egyÁtt (egybevéve tehát a konkrét tervezÁst Ás annak megvalósítását).